NYTID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 14 | ABONNEMENT 110 ØRE HELAARLIG | NOVEMBER—DECEMBER | ENKELTE NUMRE 10 ØRE | 1905

Storpolitik.

Den græske Digter Aristofanes skrev engang en Komedie, »Ridderne«, hvori følgende Sang afsynges af Koret til den gamle *Demos*, som er et Billede paa Folket:

»Dig frygter hver Jordens Søn
som mandhaftig Hersker,
men dog forføres du let.
Du fryder dig ved Smiger,
og let du bedrages kan.
Naar en snakker dig Øret fuldt,
saa gaber du mod ham stift,
men Videt er borte.«

Den storpolitiske Kamp, som har været ført her i Landet i en Aarrække, og som vi antagelig skal slaas med endnu i mange Aar, og til en vis Grad har absorberet alle andre Interesser, har selvfølgelig affødt en Del uheldige Fremtoninger.

Jeg siger »*til en vis Grad*«, thi trods al Strid er de herskende Klassers Interesser sket Fyldest; og det er kun Folkemassernes Interesse, der er forsømt under Paaskud af *ikke at forstyrre Enigheden*, og at det for Øjeblikket regerende Parti først maa bekæmpes, førend Arbejderne kan faa Brød; hvilken Historie der saa gentages, hver Gang et nyt borgerligt Parti kommer til Magten, selv om dette er sket ved Arbejdernes egen Hjælp.

Blandt disse uheldige Fremtoninger, der saaledes opstaar, er en af de forargeligste Dannelsen af en Klasse professionelle Politikere, for hvem *Politiken er Maalet*, som ikke har nogen Samfundsreform for Øje, der for det meste bekæmper ethvert Forslag, som ikke kommer fra deres egen Kreds, med tomme Fraser, som giver et radikalt Præg, og har det Formaal at holde det politiske Skænderi vedlige; thi det politiske Uføre er deres rette Element, Parlamentarismen i dette Ords daarligste Betydning er deres Støtte. De paalager sig Titlen af Frihedens Repræsentanter, vildledende deres Tilhører blandt Folket. At være morsom, at fremkomme med Vittigheder paa Modstandernes Bekostning, kaldes Veltalenhed, politisk Lærdom, selv om der mangler reelt Indhold, medens Tilhørerne, som i en Række af Aar er bleven hidsede paa enhver Taler, der afveg fra deres egne, kritikløst tiljubler disse Bifald.

De offentlige Møder med disse professionelle Politikere er ikke Stedet for saglig Diskussion — sagtens fordi Politikernes Kundskab formodentlig ikke strækker til i en Diskussion om Folkets virkelige Livsinteresser — og i Stedet for proppes Tilhørerne med intetsigende Løfter, med fejlagtige, ofte bevidst forfalskede Fremstillinger af det foreliggende — indtil de har naaet Taburetterne, saa begynder Historien forfra med en anden Række professionelle, som denne Gang blev forbigaaet.

Selv om der paa disse Møder bliver sagt de mest haandgribelige Urimeligheder, vover ingen dog at paatale det for ikke at forstyrre Enigheden, og de vilde desuden blive hysset ned og pebet ud af de trofaste Haandlangere, der altid følger i den Slags Herrers Kølvand; de vilde blive bombarderet med Vittigheder, gjort latterlige i Enighedens Navn. Den store Masse klapper, raaber »Hør!«, ler med og morer sig. Det store, oplyste Vælgerfolk viser sig at være hypnotiseret til at lade sig byde alt.

Den politiske Strid har endvidere draget den almindelige Interesse bort fra de sociale og økonomiske Spørgsmaal, til hvis Løsning den politiske Bevægelse nærmest burde være Midlet.

Store politiske Reformer ligger udenfor de professionelle Politikeres Sfære. De koncentrerer deres Evner om de saakaldte konstitionelle Stridsspørgsmaal, som de Herrer — samt deres Paahæng af vordende professionelle Politikere — *nok skal sørge for ikke bliver løst i en overskuelig Fremtid*, thi det er just deres Eksistensbetingelse, og endvidere, hvad der er af væsentlig Betydning, *det lønner sig godt*. Det giver Adgang til Embeder, Værdighed og Indtægter. Nogen virkelig Forandring i Samfundsforholdene tilstræber de dog ikke. De misbruger Ordet Reformer for at vinde Tilhængere hos Demos.

Den politiske Strid og Kævl er deres Eksistens Betingelser, og det er derfor i deres Interesse, at denne Strid aldrig ophører.

Og man bør ikke lade sig forvirre af den Skylle af Reformer, som regelmæssig følger hver Rigsdags Aabning, men gør klogest i at bedømme disse efter de Resultater, de afføder.

Nic. L. Petersen.

Ungdom og Fremskridt.

Alt det, der er ungt, alt det, der er kækt,
alt det, der har friske Tanker,
alt det, der kan vejes på Sundhedens Vægt,
alt det, der kan løfte den hele Slægt
langt ud over Døgnlivets Skranker. —
Alt det, der kan se så stort og så frit
med Fremskridtets klare Øje,
alt det har et Krav, der rækker så vidt,
et Krav, der al Modstand vil bøje.

Og Kravet det lyder: Plads for det ny,
Plads for det unge og sunde;
det hejses på Flaget, der smælder mod Sky,
det synges så stolt over Land og By
af tusinder Læber og Munde.
Thi Kravet, det ejer jo netop den Vind,
som renser de skimlede Kroge,
som trænger i Folkenes Hjærner ind
og gør dem så sunde og kloge.

En Tid, der er rådden, en Tid, der er svag,
den trænger til flammende Tanker,
den trænger til Ungdommens rammende Slag,
— men Ungdom har Plads i det nederste Lag,
hvor Nøden, den husvant vanker.
For Ungdommen findes slet ikke der,
hvor Bordet det bugner af Gaver.
— Og Fremskridt man aldrig forenet ser
med hængende Ho'der og Maver.

Nej Ungdom og Fremskridt, det ligger i Gem
hos dem, der har prøvet og døjet,
det ligger på Lur i de tusinde Hjem,
og når det er modent, så springer det frem
og synger så prægtig fornøjet!
Det synger sin Sang om den nye Tid,
som sikkert og sundt skyder Ranker,
hvortil hvert et Håb kan fæste sin Lid,
når blot det har Livsmodets Tanker!

Hans Laursen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hvorfor?

Oh Læge! Giv mig et Middel mod den forfærdelige Smerte, der i de sidste Dage har martret mig. En forunderlig Lidelse er det, hvis bestemte Opholdssted jeg ikke kan fatte eller forklare. Den begyndte med stærke Hovedsmerter, forplantede sig derefter til Brystet som en kvælende Trykken og har i de sidste Dage udartet til en brændende Tørst; en Tørst, hvis Ild truer med at fortære mit Indre. Oh, Læge, giv mig Lindring! Det, jeg forlanger, er kun et Svar, et eneste lille Svar.

Min Sygdom begyndte Fredag den 6te Oktober. Da læste jeg i et Telegram, at den tyske Videnskabsmand, Professor Bering, havde fundet et Middel mod Tuberkulose, men kunde ikke offenliggøre dette det første Aar, fordi han selv skulde tjene Penge ved sit hemmelige Helbredelsesmiddel. Det eneste, han kunde give den lidende Menneskehed, var et velbegrundet Haab. Som et Lyn foer den Tanke igennem min Hjerne: Hvilken følelsesløs Grusomhed maa denne Mand være besjælet af! I Stedet for Helbredelse — et Haab! I Stedet for Menneskehedens Taksigelse — Penge! Jeg kom uvilkaarlig til at tænke paa dig, Læge; paa dig, der hidtil i min Tankegang havde staaet omstraalet med den hellige, urørlige Glorie; din ophøjede Stilling, hvortil min økonomiske Samfundskritik ikke vovede at strække sig. Men nu! Efterhaanden som min Hjerne føjer Tanke ved Tanke, hvor synker du dybt, netop fordi du stod saa højt. I et gribende Digt har Nordens største Skjald prist »Lægen paa Valpladsen«. Mangfoldige Gange har jeg i unge Socialisters Kres begejstret gentaget Skjaldens bevingede Ord, og sandt er det: Du gik bag de vilde, hvis Liv blev: Slaa ihjel! Naar Krigsdæmonen dansede sin vilde Dans, saarede og slog ihjel, da fulgte du ham i Hælene og helede de slagne Saar. Ja, sandt er det: Du stod i de Rækker, der vier deres Liv til alles Vel, og Sot og Nød med Lindringskaabe dækker. Men — spørger jeg dig nu — hvorfor stiller du dig ikke i de Rækker, der vier deres Liv til alles Gavn og slaar Krigsdæmonen ihjel i Folkets forkrøblede og undertrykte Aandsliv? Du, som kender Valpladsens uendelige Lidelser, hvorfor er du ikke med til at oparbejde en Ungdom, der dristig trodser Diplomatiets Djævle? Eller har Valpladsens vanvittige Brøl, disse Smertensskrig og Veraab, disse Taareblikke, disse sønderrevne Kroppe, dette Blod, har det forraaet din Sjæl, saa du betragter din Gerning som et Haandværk? Driver du Kunsten for Kunstens Skyld? Stiller du dig passiv i Kampen mod Krigen for at dit Haandværk ikke skal forsvinde og din Eksistens staa i Fare? Sig mig det! Sig mig, hvorfor du ikke deltager i den antimilitaristiske Kamp; du som ved dit Selvsyn og din Tale kunde faa de unge Sjæle til at bæve og bringe deres Aand og Selvfølelse op til mandig Handling mod de kronede og guldgallonerede Skurke, der nu spille Terning om Menneskets Liv. Svar mig! Det er min Sjæl, der spørger!

— — —

Ogsaa til dig, der i Fredens Tid rastløs arbejder i Laboratoriet, paa Klinikken, Hospitalet og Sanatoriet, retter jeg mit lille Spørgsmaal.

Du er jo saa klog og intelligent; du ved jo saa godt, at Aarsagerne til Størsteparten af de Sygdomme, du bekæmper, er de slette Livsforhold og den deraf følgende Uvidenhed i Folkets store Masse, og dog arbejder du saa rastløs. Du rydder dit Venteværelse i Dag med Forvisning om, at det igen staar fuldt i Morgen. Du arbejder paa Sanatoriet og agiterer kraftigt for at bygge nye. Du deltager i videnskabelige Konferencer og studerer med Flid de sidste Fremskridt for at bygge videre paa Videnskabens nye Resultater. Dit Liv er blevet en Kamp mod Menneskehedens Fjende, den fortærende Bacille. Du har saa travlt, at jeg kun med Ængstelse retter mit lille Spørgsmaal; men du maa høre mig, at du ikke bliver ved at bygge Sanatorier, til vi alle er modne til Optagelse.

— — —

Som Militærlægen gaar bag den militære Kamp, saaledes gaar du bag den sociale Kamp og søger at læge dens Saar. Men sig mig, Læge, hvorfor er du ikke med for at forhindre denne Kamp? Hvorfor bekæmper du ikke Jord- og Byggespekulanterne, der skaber de Huller, hvori Bacillen lever og formerer sig og sender dig nye Hærskarer af Patienter? Hvorfor er du ikke med til at bekæmpe den religiøse Skoleundervisning, der udelukker Barnet fra al Viden om sig selv og Legemets sunde Behandling? Hvorfor stiller du dig ikke i de Rækker, der søger at give det kommende Slægtled sunde og lyse Boliger og den opvoksende Ungdom aandelige Vaaben mod al den Sygdom, du forgæves kæmper imod? Med hvilken Ret trækker du dig fornemt tilbage med din Viden? Hvad er din Viden uden Folket?

Lægevidenskaben er en Blomst af Folkets Lidelser. Du ejer ikke en Sandhed, du ikke har hentet hos Folket. Du er uproduktiv; selv dit Livs Eksistens er paa det produktive Folks Bekostning. Du har ikke alene Ret, men en uafviselig Pligt til at følge de unge russiske studerende, der sagde. »Fra Folket, til Folket!«

Oh, Læge! Hvor kunde du gøre Underværker med din Viden! Blot ved et lille Skrift eller en Foredragsrække vilde du gøre Menneskeheden større Gavn end Landets største Sanatorium i et Aar. Du vilde maaske ikke blive rost i Dagbladenes Spalter; men du vilde samle en Flok af lyttende unge Mænd og Kvinder, der begejstrede vilde følge dine Ord og sprede dem viden om i stedse større Krese, og hvad kan du forlange mere?

Læge, hvorfor kommer du ikke? Den organiserede Ungdom venter paa dig. Hvorfor er du ikke med i Kampen mod Sygdommens virkelige Aarsag? Er det, fordi du betragter din Gerning som et Haandværk, hvis Interesser du først og fremmest søger at pleje? Er du som Professor Bering, der kun ser paa sine økonomiske Interesser og lader Tusinder af lidende dø og Tusinder af nye træde i de lidendes Sted?

Nej! Nej! Du er ikke saa stor en Skurk! Men hvorfor, hvorfor stiller du dig passiv i den sociale Kamp, hvor du i din Passivitet giver Undertrykkerne Ret? Jeg spørger derom: Hvorfor? Svar mig!

Denne Uvished er min Lidelse. Min Sjæl tørster efter dit Svar, og jeg giver ikke tabt før du svarer. Naar du i din Konsultationstime aabner Døren til dit Venteværelse, stirrer »Hvorfor?« dig i Møde. Naar du træder hen til Sygesengen, spørger de slappe Træk: »Hvorfor?« Selv i dit Laboratorium spørger det døde Stof »Hvorfor?« Naar du ser mig, raaber mit blotte Væsen »Hvorfor?« Og allerede nu raaber det bedste i dig: »Svar!«

Martha.

Arbejder-Kvinden.

Barnet og dets Behandling.

Naar det spæde Barn føler noget ubehageligt, har det i sin egen Ubehjælpsomhed kun sit spæde Skrig. Det forlanger derfor en udpræget Omtanke hos det Menneske, der passer det, noget som Mødrene — og i Særdeleshed de unge Mødre samt Børn — yderst sjælden er i Besiddelse af *).

Skriger Barnet, tænker man sig i de fleste Tilfælde ingen anden Aarsag end Sult, og straks bliver Barnet lagt til Brystet eller faar Patteflasken udleveret; i Mangel af disse en Narresut — for ikke at tale om den modbydelige Tingest, man paa Landet kalder en »Gundepatte« (en Lærredsklud, bundet uden om en Mundfuld tygget Brød og lidt Puddersukker), en Genstand, som, naar den indsavlet og snavset sidder i Barnets Mund, er i Stand til at frembringe Kvalmefornemmelser hos tilstedeværende, der ikke er vant til at se sligt Svineri. Nok om det.

Naar Barnet græder, bliver Sult i Almindelighed antaget som Aarsag, skønt det mange Gange er det stik modsatte, — at Barnet er overtyldt eller ikke kan fordøje Næringen og har Kvalme. En Loppe kan være Aarsag, et Baand kan stramme, en Fold kan skære o. s. v.; mangfoldige Smaating, som Moderen ved en nøje Betragtning af Barnets Gebærder, — f. Eks. Graadens Temperament — vil kunne udfinde og rette; men det sker dog yderst sjældent.

Hjælper Fylderiet ikke, og Sutten er bleven en Vanesag, da har Moderen et endnu mere forkasteligt Middel i den almindelige Hjærnerysten eller »Gængevuggen«, som er dens mest populære Navn, om ikke det

*) Naar jeg nu og i de fremtidige Indlæg nævner Moderens Uvidenhed, maa man ikke i Utide opfatte Uvidenheden som en Last. Denne Afhandling vil i sin Nøgternhed bevise, at den med Vold og Magt bliver paatrykket Moderen.

mest træffende. I disse — ikke harmonisk gyngende, men hurtig afbrydende — Bevægelser frem og tilbage, bringes Legemets *blødere* (ædlere) Dele i unaturlige Stillinger *til* de fastere Dele, hvorunder Nerve- eller Forbindingsnettet lider meget, og Følecvnen sløves. Endvidere bevirker denne vuggen, at alle faste Dele — udenfor Vuggen — for Barnets Øjne farer frem og tilbage, og derved sløves Synsnerven.

I Munden har Barnet Sutten eller Kluden, som sløver Smagsevnen, og for at sætte Kronen paa Værket begynde Moderen at synge en dræbende Vuggesang for derved at sløve Høreevnen.

Det lykkes hende virkelig at faa Barnet til at tie; ikke ved at ophæve Aarsagen, men ved at sløve de fire Sanser, som Barnet paa dette Udviklingstrin beviser at være i Besiddelse af. Moderen siger: »Nu sover Barnet«. Nej, kære Moder, dit Barn befinder sig i en Sløvhedstilstand, der langt mere ligner Drankerens Rus, end naturlig Søvn, en Tilsrand, der ikke giver Rusen noget efter i skadelige Virkninger.

Dog jeg er ikke kommen her for at kritisere eller give Raad, men for at paapege Barnets Behandling, og jeg har fremført ovennævnte Bagateller, for at De, mine Damer og Herrer, kan følge med fra Begyndelsen af de Overfald, Forældrene daglig udøver mod Barnets Udvikling. Overfaldene begynder samme Dag, Barnet bliver født. Naar Barnet er vasket, bliver det svøbt. Svøbet bliver bøjet om neden for Fødderne, saa at det danner en Pose, hvori Barnet ligger begravet op til Armhulerne; derefter omvikles Barnets Krop med Svøbelisten for at beskytte den endnu svage Hvirvelsøjle; men man stopper ikke op hermed, man fortsætter Omviklingen ned til Fødderne og snører saaledes begge Fødder fast sammen, trods det at Moderen før Barnets Fødsel fik tydelige Beviser for, at Barnet allerede da kunde bruge sine Ben ret godt. For at faa Bevis for, at Barnet selv vil bevæge og udvikle sine Ben, behøver Moderen blot at betragte Indersiden af Barnets Ankelparti, der ved Benenes Gniden mod hinanden faar en stærk rødlig Farve.

Denne rødlige Farve er Barnets første synlige Mærke af Kampen mellem dets Natur og dets Opdragere. Under dets Udvikling vil det af denne Kamp blive mærket over hele Kroppen ikke alene rent legemlig set, men i Sind, Tanke og Handling. Denne Kamp er det, vi nu skal til at overvære.

Svøbelisten afløses af den almindelige, tresnippede Blee, hvis Bændler stadig fortsat byder Barnet frit at bevæge Benene, og lykkes det alligevel Barnet at sparke Dynen af, er det ikke altid Moders *blide* Stemme, der lyder, og det opfattes altid som en Uartighed*) af Barnet. Det falder aldrig Forældre ind at gøre Gymnastik med Barnet. Det første Aar opholder det sig mest i Vuggen. Det ligger i Vuggen til en Dag, Forældrene kommer i Tanker om, at det er gammelt nok til at gaa, og saa skal det gaa. Deraf de mange hjulbenede Børn. En langsom Udvikling til Fuldkommenhed finder yderst sjælden Sted. Naar det normale (almindelig udviklede) Barn er godt ca. 3/4 Aar, begynder det at kede sig; d. v. s. Hjærnen forlanger Beskæftigelse, den kan ikke udvikle sig selv og forlanger derfor Udviklingsmidler (Gymnastikapparater), og Legetiden begynder. Barnet faar udleveret det første lille Stykke Legetøj. Først stirrer det paa det som en Bonde paa en Automobil, derefter griber det famlende og kejtet efter det, og naar det faar fat paa det, vil det straks benytte det, d. v. s. putte det i Munden.

Her bliver det straks uenig med Moderen, der har den fejlagtige Opfattelse, at Legetøj er et unyttigt Underholdningsmiddel, medens Barnet vil bruge det som Nyttegenstand. Kampen paa dette specielle Felt tager sin Begyndelse. Aarsagen til, at Barnet putter Legetøjet i Munden, er i mange Tilfælde Tændernes Frembryden, men er lige saa ofte den, at Moderen har vænnet Barnet til altid at have noget i Munden. Den Vane, Moderen har lært Barnet, bekæmper hun nu selv; det samme gentager sig ofte under Barnets Udvikling.

Legetøjskampen bliver dog ikke interessant, før Barnets Evner er saa vidt udviklede, at det opfatter alle Enkelthederne ved sit Legetøj. Naar det er naaet saa vidt, bliver Legetøjet kedeligt; det forbavser ikke Barnet mere; Barnet er blevet fortrolig med det, d. v. s. Legetøjet kan ikke skabe nye Tanker, kan ikke i sin nuværende Skikkelse udvikle Hjærnestoffet. Det er netop en uafviselig Fordring, Hjærnen stiller til Legetøjet, at det skal være et Udviklingsmiddel, og kan Barnet ikke faa fat paa noget nyt, maa det gamle Legetøj finde sig i at forandre Udseende. Barnet river derfor det gamle Legetøj i Stykker, og da Moderen betragter Legetøjet som en Underholdningsgenstand, kan hun selvfølgelig ikke finde sig i Barnets *Uartighed*, og saa lyder den første Moralprædiken. Denne kan dog aldrig klare sig overfor Barnets Videbegærlighed, og Moderen begynder nu at bruge Vold mod Barnets Natur.

Naar man spørger en Moder, hvorfor hun slaar Barnet, naar det river Legetøjet i Stykker, vil Svaret i de fleste Tilfælde blive dette, at hun vil lære sit Barn at more sig over sit Legetøj uden at blive ked af det. Denne Moder er ikke en Undtagelse; men hun er almindelig. Lad os derfor se os om efter et Barn, der opfylder de Betingelser, Moderen stiller. Vi behøver ikke at lede længe; her har vi et: I de fire Aar, det har levet, er det endnu ikke bleven ked af at undersøge sine smaa Hænder; det har endnu aldrig fordret et Stykke Legetøj og langt mindre villet se, hvad der var inde i det. Her har vi Moderens Ideal: Et taalmodigt, roligt og stille Barn, der i timevis kan ligge og lege med sine egne Hænder — — Skade kun, at Barnet er Idiot! — Men endnu værre, at det er Mødrenes Ideal!!

Dette er ingen Overdrivelse, men en almindelig Kendsgerning.

Det lykkes dog aldrig Mødrene i Kampen mod Børnenes Natur at drive denne ud i Abnormitet; men det er givet, at de mest opvakte Børn i denne Kamp vil faa de fleste Klø og derved forkues. Naar man nu tager den sidste Slutning og sammenstiller den med de ensartede Livsforhold, hvorunder Børnene lever, kan man begynde at skimte Aarsagerne til den Lighed i Aandsevner, der er saa karakteristisk for den moderne Arbejderklasse.

Resultatet af Legetøjskampen er ikke Abnormitet, men Autoritet. Barnets Hjærne er ikke forandret og dermed heller ikke dens Udviklingsdrift; men i Hjærnestoffet er opstaaet en ny Bevægelse, fremkommen gennem Følenerverne ved deres Berøring med Moders haarde Haand. Den nye Bevægelse er avlet af Vold og kaldes Frygt. Den tager Bolig i Hjærnen, hvor den opfører voldsomme Kampe med Udviklingsdriften. Efter at den har overvundet denne avler de tilsammen en Unge, der kaldes Tro. Moderen gør sig ved Vold til Barnets Autoritet. Frygten for Moderens Vold gør sig til Autoritet over Hjærnen og er fra nu af medbestemmende i Barnets Handlinger.

Den Periode, hvori dette foregaar, skal vi til næste Gang undersøge, og vi siger derfor Farvel til det lille kedelige Vuggebarn og dermed til Barnet i Almindelighed og beskæftiger os for Fremtiden kun med Pigebarnet.

Rvl.

*) Uartigt er Barnet, naar det udøver noget, Opdragerne mener er urigtigt.

Militarisme og Børnelege.

Menneskenes Begejstring for Krigen begynder at kølnes!

De skønne Ord om det Mod, den Opofrelse og Fædrelandskærlighed, som fødes af og under en Krig, begynder at vige Pladsen for andre, der udtrykker Rædsel og Afsky.

Selv de mest krigsgale kan blive betænkelige, naar man viser dem Billeder fra de store Slagtepladser, hvor Menneskeblod har flydt som Kilder, og hvor Menneskelig ligger flængede og nedtraadte imellem hverandre.

Men alligevel —

I det Minut, Militærmusikken lyder op fra Gaden, styrter den Mo'r, som et Øjeblik i Forvejen har gyst over Krigens Ubarmhjærtighed, hen til Viuduet, smækker det op og raaber ind i Stuen:

»Hans og Peter, kom, skynd Jer, her er Soldaterne.«

Og Hans og Peter skynder sig og rækker Hals og bliver løftede op i Vinduet, saa de ret kan nyde Synet af de brogede Uniformer, og deres Barnehjærter hamrer af Henrykkelse over at høre den ildnende Musik.

Moderen lukker Vinduet, gaar igen til sit Arbejde og tænker ikke mere over det.

Men hvad gør Hans og Peter?

De giver sig straks, som efter en stiltiende Overenskomst, til at lege Soldater.

Trommen og Skærfet, Sabelen og Barnebøssen bliver halet frem, og Legen gaar med Benyttelse af alle de Kommandoord, som de har opsnappet.

Bliver de selv trætte, saa er der jo de dejlige Tinsoldater. De kan baade kæmpe og sejre, flygte og falde paa Valpladsen. Men de har den gode Egenskab, at de kan rejse sig igen, hvad der maaske er mere end de smaa levende Drenge selv kan, naar de om nogle Aar er blevne slagtede ned af Mennesker, der engang var uskyldige Børn som de selv.

Kan Mødrene virkelig ikke se, hvor forfærdelig et Ansvar de har ved saaledes, maaske ubevidst, at indprente Børnene Krigens Fortræffelighed.

Men det er i hvert Fald altid en skøn Død at dø for sit Fædreland, indvender man, og Betydningen af dette Faneord »Alt

for Fædrelandet«, kan Børnene ikke tidligt nok lære at forstaa.

Sit Fædreland — ja, Gud bedre det, Fædrelandet er for de fleste Mennesker et meget, et fortvivlende slet Fædreland, visselig ikke værd at ofre Livet for.

Mon nogen eneste Sjæl tror, at disse ulykkelige Tusinder af unge russiske Mænd, som med Vold slæbtes bort fra deres Hjem, som flygtede ud i Skovene og der omkom af Sult, som lemlæstede sig eller paadrog sig afskyelige Sygdomme, — alt blot for at slippe for at gaa i Krig — tror nogen, at de følte det som en »skøn Død« at dø for deres Fædreland.

Nej, de følte det som en rædselsfuld Uret, som en fortvivlende Vold — antet andet.

Det er jo heller ikke andet.

Men endnu den Dag i Dag findes der hysteriske Mødre, som med sammenbidte Tænder og hede Øjne paastaar, at deres Sønner fandt en smuk Død, de døde for Fædrelandet.

Af mange forfærdelige Vildfarelser synes denne mig en af de sørgeligste.

Mødrene tænker ikke paa, at hvis de prægede Afskyen for Krigen ind i deres Børns Tanker lige fra de kan skønne, saa vilde der snart ikke mere være Brug for denne misforstaaede Opofrelse.

Thi hvem er det, der fører Krigene?

Det er ikke Øvrigheden, det er ikke et Glansbillede paa en Trone og de fine Navne i et Land.

Hvad vilde de formaa imod et Folks samlede Vilje.

Nej, det er den store, uvidende Masse, der støtter nøgle faa Kapitalister i deres rovbegærlige Kamp om større Magt!

Lær derfor Mødrene at slaa Armene om deres Sønner og holde dem fast, lær dem at vende deres Hoveder med Foragt bort fra de udstafferede og viljeløse Slaver, som man kalder Soldater, lær dem at brænde Trommen og Bøssen og de smaa Tinsoldater — lær dem Hadets velsignede Styrke og Ubøjelighed, Hadet til alle de forpestede nedværdigende Magter, som gennem Aarene har knuget det frie Menneskes Hoved ned imod Støvet.

Lær dem Trodsen, lær dem et ubøjeligt **„Jeg vil ikke“**, som de tør slynge mod Øvrighed, mod Præsteskab, mod Pengevælde og Kongevælde, mod alle de raadne Samfundsonder, der ikke hurtigt nok kan jages ind i Mørket og Døden, medens Menneskene løfter deres lysende Øjne imod Frihedens gyldne Sol.

Olga Eggers Rosenberg.

Fra England.

London. Efteraar.

Med en elektrisk Jernbane, der piler afsted med rasende Fart dybt nede under Jorden, suser jeg fra den ene Del af London til den anden. I Aften gaar det fra Vest til Øst, fra det rige, fornemme Westend til det fattige, uhyre Eastend. Jeg har lige været gennem Westends fine Gader med dejlige Pragt-Butikker, Kæmpe-Udstillinger af al Verdens Herlighed og Lys-Paladser af Hoteller, Varietéer og Theatre. Det mylrede med theaterklædte Mennesker, tilfods eller i lette, elegante Drosker og store, prustende Automobiler. Damer i de pragtfuldeste Toiletter hoppede ud af Droskerne og forsvandt ind i Hoteller og Theatre. Klubberne i Piccadilly og Pall Mall var straalende oplyste. I alle Hovedgaderne rumlede Omnibusserne hastigt af Sted i lange, lange Rækker, og under Jorden suste de elektriske Træn. Dernede sad jeg og tænkte paa Livet oven over mig, oppe paa Gaderne, i Husene, i Spillesalene, i Luxus-Knejperne og Theatrene, tænkte paa det rige London, der morede sig, overlegent, haardhjertet og gemytligt, uden at bryde sig om andres Fattigdom, Sygdom og Sult — om Medaljens Revers, det frygtelige, truende Øst-London. Ja, ja, — lad dem bare more sig, indtil den Dag kommer, da Østen vælter sig ind over Vesten, da Eastens Proletar-Millioner rejser sig i Vælde og mylrer ind over de fine Villaveje mod Kongens og de Riges Paladser. Saa staar den virkelige »Østens gule Fare« for Alvor for Døren, for de fornemme Gitterporte.

Der er længe dertil endnu. Englands Arbejdere er mange Steder gode gamle Højremænd, flere Fagforeninger støtter konservative Kandidater til Valgene, og det politiske Arbejderparti er meget moderat. Men alligevel er det fra England vi skal have det, og ikke fra Tyskland eller noget andet Land. England er Frihedens og Fremskridtets store Foregangsland, og den angelsachsiske Race i Storbritannien, Amerika og Australien indtager Førerstillingen i Verden, — heldigvis da, for det er den klogeste, dygtigste og mest frisindede. Kapitalismens Gennembrud foregik først i England, herefter fulgte alle de andre Lande; saaledes vil det vel ogsaa gaa med Socialismens Gennembrud, selv om England ikke har noget stort Socialdemokrati, fordi dette Gennembrud afhænger af Forholdene og ikke af et politisk Parti.

Konduktørerne raaber »Mile End« og river mig ud af mine Tanker. Det er Whitechapels Hovedstation, jeg løftes af Elevator op til Jordoverfladen igen og staar nu midt i det uendelige Eastend, Verdens fattigste By. Saa store Modsætninger rummer London i sig: paa een Gang er den Verdens rigeste og fattigste By.

I næste Brev skal jeg fortælle jer om Eastend.

Jim.

Ædle Reformvenner.

Alle I, der ofrer Tid og Kræfter paa at forbedre Menneskene og Forholdene, I, hvis Hjærter svulmer af Medfølelse med de fattige og lidende, og I, hvis Liv er en Række af gode Gerninger og endnu flere gode Ord — I ser alt, hvad der truer dette Samfund. I ser, at det er ved at gaa til Grunde, og det maa for enhver Pris forhindres!

Er det Eders store Menneskekærlighed, der bevirker dette, eller har I for meget at miste ved dette Samfunds Forlis? Vil I skaane Menneskeheden for store Lidelser, eller vil I blot dæmpe Nødskriget fra alle dem, I selv daglig er med til at sænke dybere og dybere i Elendighed? Jeg ved det ikke, men et er givet: *vor Tid karakteriseres af Reformerne.*

Alle politiske Partier vil reformere, de er lige ved at gaa op i en skøn Enhed, og naar de kommer til at tænke paa, at de er forskellige og repræsenterer forskellige Anskuelser, har de snart ikke andet at skændes om, end hvem den nye Reform skyldes. Men »Ak og Ve«, medens I taler, ædle Reformvenner, er Elendigheden vokset sig saa stor, at enhver af Eders Reformer er en bidende Ironi mod den Klasse, der bærer dette Samfunds Forbandelser. Naar Uroen er værst, og Eders Angst er paa Højdepunktet, saa kaster I fra Eders Højsæde Reformerne ned til os; men det er, ligesom man stikker en Narresut i Munden paa et skrigende Barn, saa tier det et Øjeblik, men er Barnet virkeligt sultent, saa spytter det Narresutten ud og skriger meget højere end før.

Saaledes bliver det ogsaa, naar Arbejderklassen vaagner til Bevidsthed om sin egen forkuede og nedværdigende Stilling, og da gør alle I, der prangede med Eders Menneskekærlighed og gode Sindelag, klogest i — ligesom andre Storbedragere, naar de bliver opdagede — at skyde Jer en Kugle for Panden.

Elna Christensen.

Bør Kvinderne være med

i den sociale Frigørelseskamp? Dette Spørgsmaal kan under Tiden paatrænge sig En, naar man ser den Opfattelse, Mændene har af Kvinden.

Vi har i alle Samfundslag ivrige Kvindesagsforkæmpere blandt Mændene; men det er ganske mærkeligt at se mange af disse, naar Talen drejes hen paa deres egne Kvinder, da er den blotte Tanke om, at Kvinden skulde have Interesser, der strakte sig videre end til Madlavning, Vask og Rengøring, en Vederstyggelighed for dem.

Der rejses saa ofte Kritik mod Kvinderne for disses Mangel paa Forstaaelse af Samfundsspørgsmaal, Organisationsbetydning o. s. v., og det skal indrømmes, at de mangler saadan Forstaaelse; men er det i Grunden saa underligt?

Naar man tager i Betænkning, at de fleste Kvinders vigtigste Maal — som Følge af deres økonomiske Afhængighed — er Ægteskabet, og at den første Betingelse for at naa dette er »Kvindelighed«, saaledes som denne opfattes fra Arilds Tid, da har vi vist Hovedaarsagen til Kvindernes Mangel paa Forstaaelse.

Det har igennem umindelige Tider været saadan, at Mændene kun har betragtet Kvinden som en Underholdningsgenstand, et Stykke Legetøj el. l.; men derimod er det vist meget faa Mænd, der i Kvinden har set en Kammerat, med hvem alt mellem Himmel og Jord kunde drøftes. Spørgsmaal, som mentes ikke at høre ind under Kvindens Beskæftigelse i Hjemmet, blev afvist paa samme Maade som den voksne er tilbøjelig til at afvise et opvakt Barn, der ved sine Spørgsmaal enten trætter den adspurgte eller sætter ham i Forlegenhed for Svar. Kvinden har kun haft at være Manden til Behag, sørge for hans Forplejning og forøvrigt lade syv og ni være lige.

Dette er endnu for de fleste Mænd Idealet af en Kvinde.

At Kvinderne har fundet sig deri og nu har saa svært ved at komme med, er let forstaaeligt, da det Liv, de hidtil har ført, ikke har krævet særligt Brug af deres aandelige Evner og derfor i denne Retning har været temmelig mageligt.

Nu, da enkelte Kvinder selv har faaet Øjnene op for, at mangt og meget i deres Tilværelse kunde være anderledes og bedre og derfor kræver Medbestemmelsesret her og der, staar den ene Taler efter den anden frem og udvikler med Glød og Begejstring Betydningen af, at Kvindens Krav respekteres, og Kvindens Intelligens skærpes. Dette gælder — som sagt — alle andre Kvinder end deres egne. Man vil næsten altid selv hos de mest frisindede Mænd støde paa Modstand, hvis man fører Talen i denne Retning. Har man da ikke Grund til at spørge: Bør Kvinderne være med?

Hvis dette besvares bekræftende, maa man have Ret til at sige til Mændene: Sørg først for, at de Kvinder, der staar eder nær, faar Forstaaelse af Samfundsspørgsmaalene og gør dem til eders Kammerater, saaledes at I ikke behøver at søge bort fra eders Hjem, ud til mandlige Venner og Kammerater for at drøfte Politik, men ogsaa hos Kvinden kan finde Forstaaelse for eders politiske Interesser; thi først da er eders Virksomhed som Lærere og Agitatorer i Kvindebevægelsen berettiget!

Der er meget lidt Sandsynlighed for, at Hjemmet vilde komme til at lide under, at Hustruens aandelige Niveau blev højnet saaledes, at hendes Interesse og Forstaaelse gik videre end til Bladenes Smaanyt, Romanlekture o. s. v. I de Hjem, hvor der levnes Husmoderen saa megen Tid, saa hun kan følge med »Dagens Nyt«, vil en Del af denne Tid kunde anvendes nok saa godt til — dels gennem Samtale — at gøre sig bekendt med Samfundets Brøst og Mangler. Kender Kvinden disse, da vil hun ogsaa lettere kunde forstaa Mandens faglige og politiske Kamp, og *han* vil ikke — som han maaske nu gør — møde sure Miner, naar han gaar til Møde for at yde sine Kræfter i denne Kamp for bedre Livsvilkaar, idet hun ved, at Kampen ogsaa gælder hende. — Frygten for, at Kvinden da skulde forsømme Hjem og Børn for at gaa til Møder o. l., er vist temmelig ubegrundet.

Proletarkvinden, den mest beklagelsesværdige af alle Jordens Skabninger — hende der slider sig op og bliver gammel længe før Tiden — som om Dagen udbyttes af Kapitalisten og om Aftenen til langt ud paa Natten maa vaske, stoppe og lappe for dog at holde Hjemmet nogenlunde oven Vande — *hun* behøver sikkert ingen Oplysning om Samfundsforholdene, thi hver Dag og Livet selv giver hende den bedste Forstaaelse deraf, hvis hun da ikke er bleven fuldstændig aandssløv og lever rent mekanisk; *hun* vil sikkert ikke have hverken Tid eller Lyst til at gaa til Møder, og den Kvinde, som har Interesse for og Kærlighed til sit Hjem, og hvis økonomiske Stilling er saadan, at hun ikke drives bort fra Hjemmet for at udbyttes af fremmede, vil altid gøre det til sin Hovedopgave, at Hjemmet kan svare til sit Navn.

Clara.

Maalet.

Hvad gør det, om Ministeriet Estrup sidder helt ind i næste Aarhundrede, naar blot der er et andet Danmark, naar det gaar af. *J. Hørup.*

Et andet Danmark, det er Maalet, og vi, den socialistiske Arbejderungdom, skal skabe det.

Der ligger i dette, at skyde Maalet derhen, en stor, en Konge-Tanke. Det er en Tanke, der er værd at bruge Aar af Folkets Liv til at føre igennem; thi hvorofte har man ikke set Forudsætninger, der talte for, at nu, nu var Tiden for den store Omvæltning der, men altid er det gaaet tilbage, undertiden kvalt i Blod, fordi Menneskene forstod ej Tiden, det ny Folk, det andet Danmark var ikke skabt.

Men det maa skabes, thi hvad Dag det sker, det store, det ved ingen, det kan, som Herrens Dag, komme som en Tyv om Natten, og da ve dig, du Arbejderklasse, om du ikke kender din Besøgelsestid.

Hvad er det da for et andet Danmark, der tales om, ja læs »Illum Galgebakke«, og du vil se noget af dette andet Danmark; men dette noget havde ogsaa været i Paris under Kommunen, havde set Tuillerierne brænde og Vendomesøjlen synke i Grus. Det er et Danmark med helt andre Danskere, Danskere med helt andre Tanker, Danskere, der tænker stort om store Ting.

Den Kamp, der føres over Alverden og ikke mindst i Danmark af Arbejdere imod deres Udbyttere, mod Kapitalen, er, naar alt kommer til alt, den Sag, der bedst kan faa Smaafolks Hjerter til at banke i Takt, men alt for ofte er denne Sag af smaa Folk med smaa Tanker bleven gjort lille. Men vi unge skal løfte Sagen, løfte den over Vrøvlet op, saaledes at den kommer til at staa som ren og klar Socialisme, en Socialisme, der ikke alene beskæftiger sig med økonomiske Spørgsmaal, men ligesaavel med alle aandelige og intellektuelle Spørgsmaal, saaledes at vi, den Dag Signalet kalder til Kamp mod Rigmandsvældet, staar med en maal- og klassebevidst Arbejderungdom, en Ungdom, der peger opad og fremad.

Vi har altsaa denne mægtige Opgave at berede Vejen for det, der skal komme, og vi maa derfor søge at dygtiggøre Ungdomsbevægelsen til at løfte denne Opgave ved at oplyse de enkelte Medlemmer om alt, hvad der rører sig i vort Samfund, saaledes at de fuldtud kan staa Maal med den anden Klasses Ungdom; men i denne vor Kamp maa vi ustandselig have for Øje, at Socialismens første, store Bud er Lighed, at vi ikke inden for Ungdomsbevægelsen rejser nye Skranker, f. Eks. mellem Svend og Dreng, mellem Akademiker og Arbejder eller mellem Kvinder og Mænd; men tværtimod søge Dag for Dag at bryde disse Skranker ned og huske hver især, at har man faaet 10 Talenter, da har man saa meget større Ansvar for den Maade, hvorpaa man bruger dem i den fælles Sags Tjeneste, thi ellers vil det gaa med Ungdomsbevægelsen ligesom fordom ved Lydanis, at hver Gang den Roskilde Bisp hævede sine Hænder til Bøn, da vandt de Danske, men hver Gang de af Træthed sank ned, da veg de Danske.

Lad den gamle Bisps Hænder være dig et Symbol paa Idéens Fane, naar du holder den højt over Folkeskaren, da gaar det fremad for Socialismens Sag, for det nye Danmark; men hver Gang du sænker den og glemmer Sagen for Vrøvl og Splid, da gaar det tilbage med Folkets Sag. Ja, holder du Idéens og Begejstringens Fane højt, da vil det hedde, naar i Fremtiden Historien skal skrives: »Ungdomsbevægelsen gjorde sig fortjent af Socialismen og den sociale Revolution«, og som Motto over dens Saga vil man sætte Jacobys Ord: »Oprettelsen af den mindste Arbejderforening vil faa større Betydning end Slaget ved Sadova«. Men først og sidst glem aldrig, du Arbejderungdom, Ungdommens Begejstring og sørg hver Dag for at opfylde Alfred Ipsens Ord:

Vi trænger til en Opsang, en Sang, vi kan forstaa,
en Sang, der kan som Stormvejr os om Ørene slaa,
en Sang, som sætter Blæst i
de stille, døde Pytter,
en Sang, der kan slaa Gnist af
forstenede Gemytter,
en Sang, der kan knittre,
der løber som en Flamme,
en Sang, der endevender
alt det smaa og tamme
og river Parykken af Borgmesteren og hans Svend
og tutter ind i Ørene paa gode Borgermænd.

Rotterdam, 20. November 1905.

Med soc. Hilsen

Fr. Vedsø.

Brev fra en Kammerat.

Vor gamle Forbundsformand Albinus Jensen, som nu snart vender tilbage fra et Ophold i Prag, har for kort Tid siden skrevet et Brev til en Ven; Brevet har imidlertid Bud til alle, og det er derfor en Glæde for Redaktionen, at den har faaet Lov til (af

Modtageren) at offentliggøre det. Det er kun ændret ganske ubetydeligt, idet enkelte private Bemærkninger er slettede.

Kære Ven! Prag, den 6. Oktober 1905.

Modtaget dit Brev! Min bedste Tak derfor!

Du kan være glad ved, at det ikke er kommet frem for Offentligheden; thi du vilde da være sikker paa 1—2 Maaneders Fængsel. — Ikke mindre end 12 Injurier.

Du harmes, jeg forstaar det! Dumheden er stor, og det varer længe, før vi ser noget Resultat. Men — var der ingen, der kunde harmes, da var vor Sag en *død* Sag. Vi kan føle os skuffet, men *opgive* vor Sag? Nej! Det vilde være at begaa *Selvmord*. At tabe Troen paa, Varmen og Begejstringen for vor Sag, *det vilde være at fornægte os selv — at udlevere os selv til Vilkaarligheden, til Udbytningen*. Derfor: vi opgiver ikke!

Kan vi ikke komme hurtigt frem, søger vi taalmodigt Skridt for Skridt at bane os Vej gennem Dumheden, Uvidenheden og dens Følgesvende — Autoritetstroen og Selvopgivelse m. m. Og skulde der selv blandt dem, der staar under vort Banner og kalder sig Socialister, være Folk, af hvem Opgaven ikke forstaas, ikke øjnes, saa maa vi endda være glade ved Resultatet. De er inde under vor Paavirkning.

Udviklingen — Forstaaelsen af, at vi Arbejdere ogsaa er Mennesker — gaar kun langsomt fremad. Underligt, at Slægtled efter Slægtled, Aarhundrede efter Aarhundrede gaar og er gaaet hen, uden at Menneskene har følt eller forstaaet, at — Jorden er vor fælles Fostermoder, at Elendighed og Overdaadighed — Ulighed — skyldes vor egen Dumhed, og at det *kun vedblivende kan bestaa ved vor Dumhed*. Derfor har vi kun et at gøre: at bekæmpe Aarsagen, at bekæmpe Dumheden! Ja, Livet er underligt! Man skulde tro, at det var en let Sag at bekæmpe Dumheden og Uvidenheden; thi spørger man Menneskene, er der ingen, som vil være dumme. Men — vi lider alle under denne stærke Lænke, den, der hindrer Menneskeslægten i at nyde Friheden. Hvert Forsøg — selv det mindste — paa at befri os selv, er et Stykke Kultur. Vor Ungdomsbevægelse er saaledes en Kulturbevægelse. Derfor bliver *den heltig og stor for os!* Vi opgiver ikke! — — —

I faa Ord skal jeg gøre nogle Betragtninger over Aarhus-Foreningen; derefter omtale en tysk Folkedag i Brünn og saa lægge Blyanten til Side for om 14 Dage at konferere med dig mundtlig.

I dit Brev meddeler du, at du skal til Brevaften i Foreningen. Det glæder mig, at I har taget denne Tanke op. Dog tror jeg ikke, I vinder noget derved, før det bliver forenet med Dansk- og Retskrivningsundervisning; thi vi trænger sikkert alle sammen til et Kursus i vort Modersmaal. At kunne skrive og tale korrekt er ikke nok. Det gælder ogsaa om at have et stort Udvalg af Ord, saa man kan skrive og tale smukt. Og man maa da tillige have Litteraturundervisning. I Litteraturen finder man det smukkeste, det i Stilen mest fuldkomne Sprog. Altsaa — vi maa have Undervisning i Dansk og Litteraturhistorie. Det hører til i forreste Række for at vi kan uddanne os. Ja, vil du maaske sige, det bliver jo en ren Skole. Nuvel, det skal det ogsaa være. Saaledes som det hidtil er gaaet (i Fremskridtsklubben), duer ikke. Der mangler System. Hvad vi altsaa i Vinterens Løb har at gøre, er at skaffe System i hele vor Arbejdsmaade!

Jeg beundrer Socialdemokratiet i Østrig. Her sætter Vælgerforeningerne deres Medlemmer i Skole. I Wien f. Eks. er der ikke mindre end 10 à 12 Kursus i Fag som Tysk, Engelsk, Fransk, Stenografi, Litteraturhistorie, Fysik, Økonomi, Socialøkonomi o. lign.! Hvad gør det danske Socialdemokrati? Lægger Grund under Jens Kjeldsens Valgsprog: Sludder og Vrøvl har vi nok af! Saaledes kan det ikke vedblivende gaa, thi da forsumper det danske Arbejderparti. Vi maa tage Skeen i en anden Haand. — Lad os begynde. Med Tiden vil vi sikkert ogsaa faa den ældre Arbejder vækket. For Øjeblikket er vi maaske ugleset blandt de ældre, men naar de ser, at vi ikke lader det blive ved Ønsker og Ord, maa de optaarnede Skranker falde.

Hvis det er Alvor, at Socialdemokratiet vil oplyse Arbejderne, *skal* de komme til at tage Haand i Hanke med os. Hidtil har man (Førerne) kun sagt, at den danske Arbejder er Verdens mest intelligente Arbejder. Denne Fordummelseslære maa, ja skal forstumme. Nu kan det være nok med Fraserne, nu fordrer vi Kundskaberne. Vi vil skoles. Vi vil have vor aandelige Horisont udvidet med et virkeligt Fond af Viden!

Derfor, lad os i denne Vinter bryde med den gamle Tradition, og bane Vejen for Oprettelse af Institutioner, hvor Arbejderne, specielt den unge, kan udvikle sig aandeligt. — Naar jeg kommer hjem, tales vi nærmere ved om mine Planer. Jeg tror paa deres Realisation. Lærere maa der sikkert kunde skaffe. — — — Altsaa om 14 Dage begynder vi at planlægge Vinter-Arbejdet til Gavn for hele Ungdomsbevægelsen. Det maa før eller senere komme til at lyde: enten, eller. Enten reorganiseres eller sove hen. — —

Ja, det var lidt — lad mig sige — Strøtanker om Bevægelsen i Aarhus. Et lille Fremtidsprospekt, tænkt og planlagt i Bøhmens Hovedstad, Prag. Du vil maaske sige, at det hele kun er en livlig Fantasi. Du har ikke Ret. Det er en Tanke, der er fremstaaet ved at vide, hvorledes I har det, og se, hvorledes Forholdene er her.

Jeg vil forsøge at give dig et Indtryk af det Nationalhad, der hersker mellem de bøhmisk- og tysktalende Østerriger, saa vil du bedre kunne forstaa mig.

Dette Had er næsten ufatteligt. Selv forstaar de det ikke, og det er kun forklarligt, naar man ser det ud fra det Synspunkt, at Menneskene er lænkede af Uvidenhed. Det er Dumheden, der her — holdt ved lige af enkelte Folks Trang til at danne sig en Levevej — fejrer sine Triumfer.

— Et fattigt Forsøg paa at fremstille den Skandale, der fandt Sted i Brünn for nogle Dage siden.

Brünn er en By paa 130,000 Indbyggere, hvoraf over Halvdelen taler Bøhmisk, Resten Tysk. Bøhmerne er de laveststaaende paa Rangstigen, nemlig Arbejderne og Smaahandlende. Borgmesteren, Byraadet, Officerer, Grundejere, Købmænd, Middelstand og »Far's Sønner« (Studenterne) altsaa, alt, hvad der betyder noget, er tysktalende.

Jeg maa ogsaa lige omtale, at Bøhmerne og Tyskerne er to forskellge Nationer. Bøhmerne er en slavisk Folkestamme, der er indvandrede. De dannede Kongeriget Bøhmen og har engang spillet en stor Rolle i Historien. Nu er det kun en Provins i Monarkiet Østrig; men de drømmer stadig om den svundne Storhed. De vil være et selvstændigt Folk, Der er ca. 5½ Mill. Bøhmere i Bøhmen og Mæhren. Tyskerne tæller ca. 7 Mill. i Østrig; de er den største Nation, og de vil regere. De vil have Bøhmerne, Italenerne, Slavonerne, Serberne, Polakkerne, Croaterne og — hvad de 14 forskellige Nationer nu hedder — gjorte til Tyskere eller i det mindste til Lydslaver. Det vil de forskellige Nationer ikke, og da Bøhmerne er den største af de slaviske Nationer, bliver det jo nærmest dem, der maa føre den haardeste Kamp mod Tyskerne, og dem, Tyskerne har mest Kig paa. Dertil kommer, at Bøhmen grænser op til Tyskland.

Saa godt som hele den bøhmiske Grænse er fortysket, og Bøhmerne er drevne ind mod Landets Hjerte, Hovedstaden Prag. Altsaa den bøhmiske Grænse er ganske tysk, og disse Folk, der kalder sig Tysk-Bøhmere, nærer et brændende Had til Bøhmerne. De lever i Strid med hinanden, tirrer og driller hinanden saa godt, de formaar.

Hvorledes dette Had holdes vedlige, viser Skandalerne i Brünn. Der laves Politik derpaa. Rigsdagsmænd bliver valgte som *tyske* og *bøhmiske*, ellers har de ikke noget særligt socialt Program. — — —

Den østrigske Regering har kun de polske Rigsdagsmænd til at danne det egentlige Regeringsparti, og det bestaar kun af ca. 75 Grever, Fyrster og Præster. Det vil sige, Regeringen har kun ¼ af Rigsdagens Medlemmer til at støtte sig. Naar den saa skal have noget gennemført, maa den fiske i de andre Partier. *For at faa Bøhmerne med sig, lover den Oprettelse af et* **bøhmisk** *Universitet.*

I Brünn arbejdes der paa et bøhmisk Universitet. Selvfølgelig er Tyskerne paa Færde for at forpurre den paatænkte Plan. Fremskridtsvenlige og enhver, der elsker Kultur, er naturligvis glade ved Oprettelsen af et Universitet, uanset det er tysk eller bøhmisk, og for Arbejderne kan det jo være ligegyldigt, da de ingen Fordel faar deraf. Her som i alt andet er det Pengene, der bestemmer Menneskets kulturelle Udvikling. Kun Tyskerne som saadanne laver et stort Nummer ud af det og siger: »Alle, der elsker tysk Kultur, giv Agt! Bøhmerne søger nu at erobre den tyske Stad Brünn. Vi maa protestere!« — —

Der blev indkaldt til en tysk »Folkedag« i Brünn den 1. Oktober. Store Forberedelser blev gjorte. 30 af de mest betydelige tyske Folketingsmænd blev indbudt til at tale »mod den bøhmiske Begærlighed«. Kolossale Plakater blev opslaaet i alle tysktalende Byer med Opfordring til at komme til Stede paa Folkedagen i Brünn. Selv i Brünn generede Borgmesteren sig ikke for at være Leder af hele dette Komediespil og lade opslaa Plakater, der haanede Bøhmerne paa den mest udsøgte Maade — skønt ⅔ af denne Bys Beboere faktisk er Bøhmere. Han opnaaede selvfølgelig at gøre disse Mennesker rasende — og saa var Spillet gaaende.

Den 30. September om Aftenen kom Rigsdagsmændene, og til Ære for dem havde de tyske Studenter (der findes nemlig et tysk Real-Gymnasium i Byen) foranstaltet et Fakkeltog. Det kom til smaa Træfninger. Nogle Mennesker blev saarede og 2 à 3000 Vinduer blev knuste.

Søndag Morgen den 1. Oktober gik jeg ned mod Banegaarden. Foran denne er der en stor Plads. hvorpaa Tyskerne, der for en stor Del skulde komme med Togene, skulde gaa i Procession til det tyske Hus (en flot Foreningsbygning for de tyske). Foran i den Gade, hvorigennem Processionen skulde foregaa, var der rejst en en Æresport, prangende med følgende Indskrift: »Held og Lykke! Velkommen!«

Medens jeg staar der og undrer mig over, at *Dumheden* i den Grad kan beherske os, ja selv de studerende, thi det er egentlig Studenterne, der fører an, saa kommer Bøhmerne med Musik i Spidsen. De gør holdt ved Æresporten, og snart er hele Strækningen og Sidegaderne op til det »tyske Hus« besat — af Bøhmere. Mindst 30—40,000.

Jernbanetogene kommer, og lidt efter lidt bliver Jernbaneterrænet fyldt af Tyskere, og Forposterne fra begge Armeer nærmer sig hinanden. I Parentes bemærket var enhver, baade Mænd og Kvinder, forsynet med Spaserestok eller Paraply. Det kommer til smaa Træfninger, d. v. s. de gør mere eller mindre vellykkede Forsøg paa at slaa Stokkene i Stykker paa hverandres Hoveder. Støttet af 3—4 besindige Kammerater føres een med Hovedet ganske blodigt og masakreret uden for Skudvidde.

Saaledes viser man hinanden smaa Behageligheder en Times Tid, indtil de fremmede er an-

komne. Saa danner Tyskerne Processionen og begynder saa smaat at marschere op mod Hovedgaden, anført af 30—40 Politibetjente. Bøhmerne mødte dem som sagt ved Indgangen, ved Æresporten med den smukke Indskrift »Velkommen«. De ventede paa at give de tyske Gæster en »Velkomsthilsen«. Politiet søgte at bane Vej, men det nyttede ikke. Skiftevis spiller Musiken og man synger patriotiske Fædrelandssange, hver paa sit Sprog. Naar de er færdige med at skraale, slaar de løs paa hverandre. Saaledes gaar det i 2 Timer. I Mellemtiden kommer en Droske, hvori en bøhmisk Rigsdagsmand sidder. Han skal med Toget, men Kusken kan hverken komme frem eller tilbage. Hestene bliver spændt fra og Vognen brugt som Kampmiddel. Snart suser et Hjul over Tyskernes Hoveder, og det skamslaar en Del Mennesker, saa bliver det sendt Retur, hvor det gør lige saa stor Gavn.

Nu trak Politiet blank og slog med Sablerne løs paa Bøhmerne. Disse maatte flygte ind i Sidegaderne, efterfulgt af Politiet. Her opstod der en grusom Kamp. Brosten blev slynget mod Politiet, og det maatte flygte. *Saa kom Militæret.* Infanteriet ligefrem stødte Folk ned med fældet Bajonet, og Dragonerne red dem ned. Vild Panik. 2—300 mere eller mindre saarede og 1 død. Den døde (en Snedkersvend) var gennemboret af Bajonetter og Hovedet var skaaret i to Dele.

Saadan har det gentaget sig 3 Dage. Folk bliver opfanatiserede, koger af Raseri! — — —

Det er Maaden, hvorpaa man laver Nationalhad og Eksempel paa, hvorledes den ytrer sig. Altsammen en Følge af Spekulationen i Folks »Dumhed«. Jeg fik mit Tøj ganske iturevet. To Steder har Bajonetterne trængt igennem. Det er et Minde om den tyske Folkedag i Brünn. — —

Resten følger med næste Hæfte; Præmien med sidste, d. v. s. du maa vente kære, til jeg kommer hjem.

Til Slut vil jeg dog atter minde dig om, at at det ikke er nogen vild Fantasi, naar jeg i Begyndelsen af Brevet taler om, at vi til Vinter maa gøre et alvorligt Skridt henimod at fjerne Dumheden, den, der er Skyld i, at Menneskene hugger ned, Ven saavel som Fjende. Hvad Betydning har dog Sproget? Lad os engang faa dette Blændværk bort! Lad os lære at se, hvem der er vor rette Fjende!

Venlig Hilsen

Albinus Jensen.

Generalstrejken og den direkte Handling i Rusland.

(Oversat fra «Les temps nouveaux» af *Alb. Jørgensen.*)

Man vil sikkert erindre, hvorledes 22. Januar-Blodbadet i St. Petersborg, Myrderierne, som paafulgte og noget senere de store Strejker i Polen, saavelsom de Grusomheder, der indløb Melding om fra hele Landet, Politiregimentet — hvorledes alt dette endelig bevægede Zar Nicolaj II. til at underskrive Manifestet om den bekendte Duma.

Det blev en almindelig Skuffelse. Utvivlsomt var Ruslands Befolkning vel skikket til at optræde som Vælgere, men Stemmeretten var saa indskrænket, at knap Hundrede Tusinde af de 135 Millioner, som Zarriget tæller, blev stemmeberettigede. *Bønderne*, som udgør 90 Millioner, skulde *ikke* have direkte Stemmeret, men gennem et System af tre Led blev deres Valgret udvandet saaledes, at de kun vilde have afgivet nogle faa Tusinde Vælgere. Endelig havde Dumaen kun Ret til at give Raad til Selvherskermagten. Selvherskeren vedblev at afgøre alt i sit Statsraad, der var udnævnt af ham selv.

Det var derfor kun dem, som rasede mod Parlamentarismen, og de mest frygtsomme blandt de liberale, der foreslog at gaa ind paa et saadant Valgsystem og en saadan Duma.

Men Belejringstilstanden vedvarede, Pressen vovede ikke at tale, Guvernørerne herskede i deres Provinser med Eneherskers-Strænghed og forviste egenmægtig de misfornøjede. Hele Landet svømmede i Blod. I Polen dræbtes Politimænd, Gendarmer, Spioner; i Baku og Nahitshevan slagtede Tartarerne Armenierne; i Østersøprovinserne herskede vedvarende Oprørstilstanden, i Rigas og Revals Gader leveredes regulære Slag; Finland truede med almindelig Rejsning, i Odessa var Halvdelen af Skibene i Havnen brændte, og Matroserne paa Potemkin gjorde Oprør . . . . Rusland ruskede vredt i Tøjlen og bed i Bidslet.

* * *

Imidlertid udbrød i October Generalstrejken, som man allerede længe havde talt om, siden Polen med Held havde forsøgt den i Februar, og pludselig gik Revolutionen et nyt Skridt fremad.

Medens der ikke mere udgik en eneste Avis i Petersborg, offentliggjorde Arbejderraadet daglig sin Beretning; rundt om i Gaderne saa man Medlemmer af dette Raad, Folk, som ingen kendte — hverken deres Navn eller Adresse, men Mængden samledes og lyttede til deres Ord. De var valgte af Arbejderne selv, og et udøvende Raad paa otte Medlemmer var igen valgt ud af deres Midte.

Det synes nu, som Petersborgs 300.000 Arbejdere er delt i Grupper paa 500, og at hver Gruppe vælger sine Delegerede. Man mindes strax Centralkomitéen, der i Paris 1871 ledede Kommunen, og sikkert skal Arbejderne rundt om i Provinsen organisere sig efter dette Mønster. Hvorledes nu end Forholdet er, repræsenterer disse Raad Arbejderklassens revolutionære Styrke.

Vil man vide, hvorledes Censuren blev afskaffet? Medens Wittes Embedsmænd møjsommeligt udarbejdede en elendig Presselov, indførte Arbejderrepræsentanterne nu d. 3. November Presse*friheden*. De meddelte i deres Dagsberetning: »Hvis fra i Morgen nogen Bladudgiver giver sit Blad til Censur, før det er færdigtrykt og gaaet ud af Trykkeriet, vil vi i Gaderne konfiskere alle Exemplarer, vi vil opfordre Trykkerne til at forlade deres Trykkerier, idet vi paalægger Strejkekomitéen at holde dem skadesløse, men hvis de ikke forlader dem, bliver de boykottede og deres Maskiner ødelagte.«

Saaledes blev Aviscensuren afskaffet i Petersborg. Og nu d. 24. November erfarer vi, at samme Forholdsregel bliver taget af Trykkernes Organisation overfor »alle Bøger og andre Tryksager«.

Saaledes bliver den direkte Handling ført ud i Livet, og saaledes er dens første Resultater. Det nytter kun lidt nu at fortælle os at de latinske Landes Arbejdere er slaaet ind paa en gal Vej, naar de gør Propaganda for Generalstrejken og den direkte Handling Den russiske Arbejderbefolkning har anvendt dette Vaaben og godtgjort, at deres Brødre mod Vest havde fuldkommen Ret.

Ganske vist er det kun politiske Reformer, der til Dato er opnaaet, Reformer, der ikke forøger Arbejdernes daglige Sultekost med et eneste Lod Brød eller Kød; men det er ikke blot til Opnaaelse af disse Reformer, at de Revolutionære vil begrænse deres Virksomhed!

Og allerede nu, da Arbejdsdagen i Rusland *efter Loven* er 11 Timer — 66 Timer om Ugen — som i Socialdemokraternes Land, Tyskland, arbejder de russiske Arbejdere, i det mindste i Petersborg, i Virkeligheden kun 8 Timer daglig og hyppigt endog kun 42 Timer ugentlig.

De opnaar disse Fremskridt ved den *direkte Handling*. De gør, hvad vi aldrig er blevet træt af at anbefale: efter otte Timers Arbejde, siger de Farvel til deres Arbejdsgiver og gaar deres Vej. Fabriksejerne er ved at fortvivle. Om Mandagen har Arbejderne arbejdet ti eller elleve Timer, og om Tirsdagen gaar de, naar der er gaaet otte Timer! Om Onsdagen ligeledes, og saa lukker Arbejdsgiveren rasende sit Værksted, og slet ingen arbejder. Det gentager sig snart overalt siden d. 22. Januar. Tilsidst tvinger Arbejderne Arbejdsgiverne til at gaa ind paa de otte Timer, og saa er *det* vundet. Sikkert vil det endnu være fire eller fem Timer for meget, naar man tager i Betragtning den usle Løn. Men en Sejr, vunden ved den direkte Handling er altid en stor Sejr.

Og har Arbejderne forstaaet at tvinge Selvherskermagten til at kapitulere, saa vil de ligeledes kunne tvinge Kapitalismen. Men de vil kunne mere. De vil finde Former for Fællesejets industrielle Organisation. Men det gælder da, at de ikke lader sig føre bag Lyset af dem, der siger: »Fuldfør den politiske Revolution, den sociale Revolution — det er for tidligt«.

Se engang, hvad der foregik i Moskou. Bagerne havde erklæret Strejke. Trykkerne og Typograferne fulgte deres Exempel. Dér betød endnu de socialistiske Organisationer kun lidet; det var Arbejdere, som vilde forbedre deres Kaar.

Regeringen sendte Tropper mod dem. Men Arbejderne havde set tilstrækkeligt af Slagteri. Tre Hundrede Bagere, bevæbnede, nogle med Revolvere, barricaderede sig paa et Kornloft og leverede Kosakkerne et regulært Slag. Disse var aabenbart de overlegne, og Bagerne blev nedhuggede. Men hele Proletariatet tog Parti for Blodbadets Ofre, og medens de socialistiske Teoretikere anstrængte sig med at bevise enhver Generalstrejkes Umulighed, gav Arbejderne sig til at gaa fra Værksted til Værksted og fik Arbejdet til at høre op overalt.

I Løbet af nogle Dage var Strejken absolut almindelig, saavel i Byen som paa alle Jernbanelinjer, der udgik fra den. Den store By var udhungret, og man tænke sig, hvad Arbejderne maatte døje; men de holdt godt ud. Provianttilførselen, som hver Dag kommer fra de nærliggende Egne, stod og raadnede langs Jernbanelinjerne. Intet Brød, intet Vand, ingen Gas eller Elektricitet — fuldstændig Mørke — ingen rygende Fabriker, ingen Sporvogne, ingen Aviser, undtagen Strejkekomitéens Proklamationer! Tusinder af Rejsende stuvedes sammen paa Banegaardene, hvor de slog sig ned, udsat for Hunger. I Centnervis dyngedes Brevene sammen paa Posthusene, saaledes at der maatte lejes Skure alene for at opbevare Brevene.

Lidt efter lidt bredte nu Strejken sig fra Moskou rundt i Landet. Petersborg, Polen, Finland og snart efter hele det industridrivende Rusland fulgte Moskou. Arbejdernes Begejstring bredte sig snart og greb

andre Samfundsklasser. Kommis'er, Handelsbetjente, Bankassistenter, Lærere endvidere Skuespillere, Sagførere, Apotekere, Ingeniører, selv Dommere gjorde fælles Sag med de Strejkende. Man saa Opvarterne slukke Lysene paa Restaurationerne Kl. 7. I Finland fik Tjenestepigerne Befaling af de Strejkende til kun at arbejde fra Kl. 7 Morgen til 7 Aften.

Det var et helt Folk, der strejkede. Hele Folket — undtagen Soldaterne. Og dog, saa man ikke Officerer og Embedsmænd i Uniform paa de Strejkendes Møder og Soldater i Demonstranternes Rækker?

Stærkt opirrede det Autoriteterne, at Demonstranterne stadig undgik enhver Konflikt med Tropperne. Saaledes rykker en Skare Strejkende i Moskou henimod St. Petersborg-Banegaarden. De bemærker en Afdeling Soldater, vender om, spreder sig — og et Kvarter efter kunde man se Lokomotiverne paa Linien i fuld Fart mod hinanden, splintres, Waggonerne i Flammer — og alt dette et Par Hundrede Skridt bag Soldaterne!

Kejser Nicolai II, der snart havde raadført sig med de reaktionære og snart med Witte, indsaa nu, at de reaktionære ikke vovede at risikere Livet for at redde Selvherredømmet, erklærede sig for Wittes Politik og underskrev det Manifest af 30. Oktober, der egentlig er en Opgivelse af Selvherredømmet.

En ny Magt viste sig saaledes ved Strejken: Arbejdernes Magt, der nu for første Gang blev stadfæstet og satte i Bevægelse Løftestangen for enhver Revolution — *den direkte Handling*.

* * *

Vi bør endnu med nogle Ord omtale et andet mægtigt Element i den russiske Revolution — Bondeopstandene.

Man ved, at den franske Revolution vilde være løbet ud i Sandet, hvis ikke Bondeoprørene havde varet ved i 5—6 Aar, lige til Ophævelsen af Lensrettighederne uden Afløsning (Juni og Juli 1793).

Paa samme Maade i Rusland. Bondeopstandene havde allerede varet over et Aar, men som sædvanlig vokser de med Begyndelsen af Vinteren for saa at aftage i Høstens Tid, naar alle er paa Markerne. Men medens de forrige Vinter navnlig brød ud i Vest, er Skuepladsen nu navnlig mod Øst.

Det er Landsbyforsamlingen, som bestemmer, at man skal begynde den og den Dag.

Naar Dagen er kommeu, spænder alle Mand for Vognene og kører til Godsejeren. De tager paa Kornlofterne, hvad de behøver af Korn, i Skoven, hvad de mangler af Træ, og saa vender de tilbage i god Orden. Hvis der ikke bliver gjort Modstand fra Herremandens Side, røres intet uden Korn og Brændsel. Det er kun, naar han rekvirerer Soldater, at man plyndrer og stikker Ild paa hans Gods. Men ingensinde har Bønderne endnu dræbt nogen. Drabsmændene er de, der forsvarer Godset. Paa denne Maade myrdedes for nylig i Provinsen Tambor henimod hundrede Bønder.

Endelig erklærer Bønderne overalt med en bemærkelsesværdig Enighed, at Jorden tilhører dem, og de tager den i Besiddelse. Paa dette Punkt er hele Ruslands Bondebefolkning enig. Mange vilde endnu samtykke i, at Staten gennemførte en Form for Afløsning — men, siger de, Jorden bør »tilhøre os«. Det er den enstemmige Vilje, der har yttret sig rundt om paa Møderne.

(Der har været afholdt 2 store, almindelige, næsten officielle Kongresser og en Mængde Møder rundt om i Hundreder af Landsbyer, sammenkaldte af de Revolutionære.)

Man kan anse som givet, i Modsætning til flere Revolutionære i Byerne, som frygter for det, — at det vil aldrig lykkes Regeringen at vinde Bøndernes Sympati. Deres Krav med Hensyn til Jorden er for store til, at nogen — hverken enevældig eller borgerlig Regering kan akceptere dem. Bondeoprøret vil derfor fortsættes indtil den Dag, da Bønderne bestemmer sig til selv at tage Jorden i Besiddelse.

Det er paa den anden Side lige saa givet, at Revolutionen er ikke et Værk af Maaneder, men af flere Aar. I det mindste tyder alt, der hidtil er sket, paa at denne Revolution vil faa en social Karakter. Hvor langt den vil gaa ad den Vej, kan ingen forudsige. Men det er umuligt, at et Kvartaarhundredes socialistisk Udvikling skulde være spildt, og Revolutionen vil sikkert ogsaa faa Præg af den Agitation, der siden 1848 er drevet mod Kapitalismen.

I det mindste har allerede de borgerlige Elementer tabt sig bag de to stærke Magter: Bønderne og Arbejderne; og de to store Kampmidler har været: Generalstrejken og den direkte Handling.

Alt tyder hen mod, at Byarbejderen vil forstaa, hvilken Magt den direkte Handling giver i Forbindelse med Generalstrejken, og ved her at efterligne Bondeoprørene vil de sikkert naa til et bemægtige sig Midlerne, der er nødvendige for at leve og producere.

Derved vil de i Byerne kunne lægge den første Grund til den kommunistiske Kommune.

Peter Kropotkin.

Revolutionen i Rusland.

Tone: Marseillaisen.

Vaaben klirrer paa Pladser og Gader,
der er Uro i Herskerens By,
Militæret staar stillet i Rader,
det vil svare med Kugler og Bly.
Hver en Arbejder, der frit tø kræve
mere Lighed og Menneskeret
skal føle, det er ej saa let.
Han vil møde den pansrede Næve,
se Jorden Fod for Fod
med sine Venners Blod!
Til sidst han dog med jublende Sang
skal sejre helt en Gang!

Op til Kamp da hver Stakkel, som lider,
vis, endnu er I ej kuet ned,
men tør haabe paa friere Tider —
skynd jer, kom, I i Kampen maa med!
Skal end Blodet fra Fjender og Venner
flyde sammen paa Gadernes Sten,
I bliver hver eneste En,
ej I vadsker de blodige Hænder,
før Sejren vunden er
med Frihed for enhver,
og I alle kan synge med Klang
jer første Sejerssang!

A. P. Bjarnholt.

Vort Forbund.

Hovedbestyrelsesmøde.

I Slutningen af Oktober blev der afholdt skriftligt Hovedbestyrelsesmøde, hvor der foretoges følgende Valg:

Til Forbundsformand: Vilh. Melgaard (Kbhvn).
- Kasserer og Ekspeditør: J. Chr. Jørgensen (Kbhvn).
- Redaktør: Mikkel Christensen (Kbhvn).
- Kontrolkommité: Albinus Jensen (Aarhus), Rud. Bøhm og Vald. Petersen (Kbhvn).

Hvor der er Ungdom, er der Stofskifte.

Regnskab

for

»Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark«.

(Fra 1ste April 1905 til 30te September 1905.)

Indtægter.

	Kr.	Øre
Kassebeholdningen fra forr. Regnskabsaar	64	71
Kontingent fra Afdeling N. fra 1. Januar 1905 til 31. Juli 1905	17	50
Kontingent fra Afdeling V. fra 1. April 1905 til 30. Juni	2	90
Kontingent fra Afdelingen i Brabrand fra 1. April 1905 til 31. August 1905	2	50
Til Kongressen fra Afdelingen i Brabrand	12	50
	Kr. 100	11
Udgifter	» 89	15
Saldo pr. 1. Oktober 1905.	Kr. 10	96

Udgifter.

	Kr.	Øre
Porto	8	50
Telegrammer	7	65
Rejseudgifter	29	00
Trykning af Soldateropraab	38	00
Kontorleje fra 1. Maj 1905 til 30. Juni 1905	6	00
	Kr. 89	15
Saldo	» 10	96
Ballance	Kr. 100	11

Regnskab

for

»Ny Tid«

fra 1ste April 1905 til 30te September 1905.

Indtægter.

	Kr.	Øre
Kassebeholdning fra forr. Regnskabsaar	79	46
Salg af »Ny Tid« til Forbundets Afdelinger	192	60
» » løse Numre (Danmark)	104	65
» » » » (Sverrige)	13	95
Frivillige Bidrag	3	00
Annoncer	99	20
Abonnenter	2	75
Porto godtgjort	»	20
Indbetalt Restance til Startning af »Ny Tid«	17	90
Ballance	Kr. 513	71
Udgifter	» 497	92
Saldo pr. 1. Oktober 1905.	Kr. 15	79

Udgifter.

	Kr.	Øre
Trykning af »Ny Tid« Nr. 7	39	00
» » » Nr. 8	155	15
» » » Nr. 9	77	50
» » » Nr. 10	82	50
Betalt à Conto paa Nr. 11	65	00
Trykning af Slutsedler og Kvitteringer	2	50
Korrespondance og Fragt	42	75
1 Stk. Cliché	9	52
Kontingent til »Sociale Sekretariat«	2	00
Annonceagenten	13	00
Kontorartikler	9	00
	Kr. 497	92
Saldo pr. 1. Oktober 1905.	» 15	79
Ballance	Kr. 513	71

Paul Madsen,
Kasserer.

Regnskabet revideret og befundet rigtigt.
København, den 11. Novbr. 1905.
Rud. Bøhm. *Clara Wettergreen.*

1905.

Ved Aarets Begyndelse stod der i »Socialistisk Ungdomsforbund« 5 Afdelinger med ca. 400 Medlemmer, nu er der 11 Afdelinger med ca. 1000 Medlemmer, og endvidere er der fornylig dannet 3 nye Foreninger, henholdsvis i Holstebro, Thisted og Rønne. Der er i Aarets Løb afholdt over 250 offentlige Møder og ca. 200 Møder for Medlemmer. I København er der oprettet en Læsestue (4 Værelser), hvor 30—40 forskellige Blade er fremlagt. »Ny Tid« er udvidet til det dobbelte. Biblioteket er forøget med over 200 nye Bind; der er dannet et stort Sangkor og — det vigtigste af alt — der er af de ældre Medlemmer sat en Undervisning i Gang, hvor Maal og Vej kan betegnes ved »en materialistisk Foredragsrække«.

Udmærket Aar.

Redaktion: Chr. Christensen (Ansvarhavende), Mikkel Christensen.
Fr. Weiss' Bogtrykkeri, København K.